

har den ene Gang efter den anden givet Udtryk for sin Ængstelse med Hensyn til vore økonomiske Forhold, og det er selvfølgelig ikke uberettiget, saaledes som Forholdene tegner sig i Øjeblikket. Men jeg tror ikke, at man ud fra denne Betragtning, ud fra det Sortsyn, som man med Rette eller Urette har med Hensyn til vore økonomiske Forhold, kan ræsonnere som saa: Vi kan ikke, selv om vi erkender Aldersrentelovens Mangler, selv om vi erkender, at Minimumstaksterne er for smaa, gaa med til en højere Sats end den, der er fastsat i Aldersrenteloven. Jeg tror ikke, det kan være afgørende for dette Forhold, medmindre man netop skal slaa det fast, som det ærede Medlem ønskede slaaet fast: at Aldersrenten er Hjælp til Selvhjælp, og det maa ikke være saaledes, at Mennesker skal kunne leve af den Aldersrente, de oppebærer i Henhold til Loven. Jeg tror, man i dette Forhold maa erkende Berettigelsen af det gamle Ord, som siger, at Nød bryder alle Love. Naar det ærede Medlem nævnte, at det ikke var Forudsætningen ved Vedtagelsen af Aldersrenteloven, at man to Aar efter skulde komme med Ændringsforslag til den, tror jeg, man maa tænke paa dette gamle Ord. Forudsætningen, da man vedtog Aldersrenteloven, var jo i Virkeligheden, at Sætserne var tilstrækkelige, men denne Forudsætning er altsaa bristet, og derfor har vi ingen anden Udvej, synes jeg, end at gaa til Forhøjelse af de laveste Sæts. Jeg hørte ganske vist, — jeg kan gerne sige med Tilfredshed — til sidst det ærede Medlem hævde, at hans Hjerte bankede lige saa varmt og lige saa stærkt for de gamle som andre ærede Medlemmers. Jeg vil gerne til Slutning sige, at saa har han og hans Parti forstaaet at skjule denne Hjertebanken uhyre godt. Det skulde glæde mig, om vi indenfor Udvalget kunde faa det Hjerteslag at høre, og at det vilde give sig praktiske Udslag paa en noget anden Maade end hidtil.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg finder Anledning til at gøre nogle faa Bemærkninger til de Udtalelser, der nu paa ny er fremsat om Lovforslaget og om selve Spørgsmaalet: Aldersrenteydelse til de gamle. Det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard), der talte paa Venstres Vegne, udtalte forleden Dag, at det kunde ikke være rigtigt som af mig sagt, at en hel Del gamle Aldersrentenydere efter Aldersrentelovens Vedtagelse havde faaet en ringere Understøttelse, end de fik efter Alderdomsforsørgelsesloven, thi, sagde det

ærede Medlem, dersom man tog Prisniveauet med i Beregning, vilde det kun være undtagelsesvis, der var Tale om en Nedsættelse. Jeg tror nu ikke, det ærede Medlem har Ret i denne Betragtning, tværtimod. For det første vil en Henvisning til Prisniveauet være vildledende alene af den Grund, at Alderdomsforsørgelsen jo blev tildelt efter fuldkommen vilkaarlige Principper. Der var ikke noget System i Tildelingen, idet Loven ikke indeholdt nogen Bestemmelse om, hvor meget de gamle skulde have. Den indeholdt en Bestemmelse om, at de skulde have Alderdomsforsørgelse, naar de ikke var i Stand til selv at skaffe sig det nødvendige til deres Underhold, deres Kur og Pleje. Og da Aldersrenteloven blev vedtaget i 1922, var det utvivlsomt Tilfældet for manges Vedkommende, at de ikke havde faaet deres Alderdomsforsørgelse bragt op i Plan med selve Prisniveauet. Følgen deraf blev, at de heller ikke kunde faa Understøttelsen bragt op, da de fik Aldersrente. Der foreligger mangfoldige Eksempler, ogsaa i Indenrigsministeriet, paa, at aldersrentenydere har faaet deres Understøttelse sat meget betydeligt ned, efter at Aldersrenteloven er traadt i Kraft, og ganske uden Hensyn til Pristallet maa man sige, at de har faaet deres Stilling forværret — til Trods for Bestemmelsen om, at der ydes et Forskelstillæg. Det ærede Medlem har absolut ikke Ret i den Betragtning, at Aldersrentenyderne, specielt de enligstillede, er lige saa godt stillede under Aldersrenteloven, som de var under Alderdomsforsørgelsesloven i de Kommuner, hvor man gav en antagelig Alderdomsforsørgelse. Men for øvrigt er der ingen Grund til at strides længe om dette Forhold. Det sete afhænger jo ogsaa i dette Tilfælde i høj Grad af, med hvilke Øjne man ser. Det er dog almindelig anerkendt, at Aldersrenteloven trænger til en Revision, ikke mindst med Henblik paa den ringe Understøttelse, som ydes enligstillede Mænd og Kvinder og Ægtepar, hvoraf den ene nyder Aldersrente.

Det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) bestred paa ny Rigtigheden af min Udtalelse om, at Udgiften ved en Revision som den af mig foreslaaede kun vilde blive ca. 3 Mill. Kr. Jeg kan hertil kun sige, at jeg paa ny har ladet forespørge i Statistisk Departement, om de Udregninger, der er foretaget, er rigtige eller ikke, og jeg har af min Kontorchef for et Par Timer siden paa ny faaet bekræftet, at hvad jeg har fremført, er rigtigt, og nærmere